

HALÁLÚTON Horvátországba

– menekültnapló –

Rezát, Ranját és engem két markos, hófehér, földig érő vászonruhába öltözött, fekete szolga lökdösött le a pincelépcsőn, hogy bezárjon egy-egy csirkék szállítására alkalmas ketrecre.

– De hát ebbe be sem férek! – kiáltottam, és ki akartam szabadulni az egyik szolga szorításából, mire az tarkón vágott. A tompa fájdalomtól elhallgattam, feladtam a menekülést, és rettegve néztem a fémhálós faketrebe mászás módszerét, amit Reza és Ranja mutatott szó nélkül, engedelmesen. Amikor rám került a sor, ahhoz, hogy beférjek, le kellett térdelnem, a felsőtestemet ráhajtani a combomra és a fejemet közéjük húzni annyira, hogy szinte levegőt sem kaptam. A későbbiekben nem tudtam kikövetkeztetni, hogy az oxigénhiánytól vagy a belém nyilalló fájdalomtól, amit a csípőm sérülése okozott az erős préselés hatására, de elájulhattam, mert mire magamhoz tértem, már vaksötét volt.

– Ranja – nyekeregtem a szobatársamnak. A lány nem válaszolt. Lehet, hogy egyedül hagytak? Allahra, lehet, hogy az engedetlenségem miatt feleslegesnek ítélnék és így akarnak megszabadulni tőlem? Mint a második világháború előestéjén a zsidóktól, akiket a többségi társadalom nem akart látni, mert a fasiszta kormány beadta nekik, hogy ők a hibásak a gazdasági világválság kitöréséért és általában minden rosszért, ami a világban akkoriban történt. Rémulten elkezdtem hüppögni, de a testhelyzetem még a sírás adta megkönnyebbulést sem engedte, hiszen a levegővétel is nehézkes volt, ezért elhatároztam, hogy most fogom először élesben kipróbálni azt a relaxációs technikát, amit elsajátítottam velünk a katonaiskolai foglalkozásokon, és ami nekem még sosem sikerült, mert minden alkalommal bebeszéltem magamnak, hogy úgysem tudok ellazulni. Most viszont eldöntöttem, hogy sikerülni fog, és akkor akármeddig ebben a pózban maradhatok, mert bírni fogom. A rákészlődésnél erős dezsavú érzés fogott el, majd rájöttem, hogy a könyvtár romjai alatt voltam ilyen szorongatott testhelyzetben, mint most. Azt is túléltem, ezt is túl fogom, fogadkoztam, majd tudatosan, amennyire a mellkasom engedte, lassan, aprókat lélegezve ellazítottam a testrészeimet annyira, hogy végül belealudtam a kínba.

Arra eszmélek, hogy hanyatt fekszem a földön, kezem-lábam szétvetve, szaporán pislogok, hátha találok egy világosabb rést kapaszkodónak, hol lehetek, és tapogatom is, mi lehet körülöttem, de hiába, tagjaimra mázsás súllyal nehezedik a füledt, levegőtlen vaksötét, mintha erős mágnes delejezne a földhöz, ujjaimmal kaparászom magam alatt a csúszósan nedves, sáros talajt, motoszkálást érzek a bokámnál, megrémülök, Allahra, patkány,

kiáltanám világgá, de csak szűkölve zihálok, mégis mozdulok, vonaglok, rugdosni kezdek, lábammal csak a levegőt érem, már az orromban érzem a dög facsaró bűzét, magzati pózba kucorodom, amikor a hátam mögött hirtelen feltárul az ajtó, vakító fényözön árad be, vaksin hunyorgok, hátulról rám vetül egy sötét, egyre jobban növekvő, fekete árny, és sikoltanék, segítség, de bennem reked, és csak némán tátogva nézem, amint egyre inkább beborít, majd bekebelez a megsemmisítő sötétség.

A torkomban dobogó szívvel felriadok. Csak a szokásos rémálom, nyugtatom magamat.

Amikor végre teljesen magamhoz tértem, megállapítottam, hogy a bordélybeli ágyamon fekszem a szobánkban, és azt is, hogy minden lélegzétvételnél kegyetlenül nyilall az oldalam, de szabadon tudom mozgatni a kezemet és a lábamat. A nyakam megmerevedett, de ahogy megtapogattam, a fájdalomon kívül más sérülést nem éreztem. Óvatosan oldalra fordítottam a fejemet és átnéztem Ranja ágyára. Ott feküdt a hátán, mellén keresztbe font kézzel, hullasápadt arccal. Allahra, meghalt!

– Ranja! Hé, Ranja! – szólítottam torokköszörülgetve, de nem válaszolt. Az ablak felé fordultam, ami sötét volt, tehát éjszaka lehetett. Bent csak egy kislámpa világított.

– Most már érted, mire való a mániás pontosság az étkezéseknél? – kérdezte elhaló hangon a mozdulatlan lány.

– Igen, bocsáss meg a gúnyolódásomért! Ó, de jó, hogy élsz! – sóhajtottam egy nagyot, de azonnal meg is bántam, mert belesajdult az oldalam. Megtapogattam a mellkasomat, és úgy éreztem, mintha egy abroncs lenne a felsőtestemen.

– Valami van rajtam – nyögtem. Rám tettek valami – kezdtem panaszkodni, de nem tudtam továbbmondani, mert befulladtam, annyira nem kaptam levegőt. – Nem, nem kapok levegőt – fuldokoltam.

– Persze, mert eltörtek a bordáid. Lehet, hogy átszúrták a tüdődet – nézett rám Ranja. – Te még gyakorlatlan ketrecező vagy. Mi már tudjuk, hogyan kell összehajtogatni magunkat, hogy ne történjen velünk ilyen. Először mindenki a bordáit töri. Ne izgulj, majd összeforranak! Ha egyáltalán életben maradsz. Két hete emiatt egy olyan új lány, mint te, a második napján belső vérzésben halt meg. Itt, a hátsó kertben kaparták el éjjel, hallottam a sustorgást meg a sírásást és a teste tompa puffanását. A legrosszabb az volt, amikor a földet hányták rá – mesélte rezignáltan. A történettől és Ranja teljes önfeladásától megdermedtem.

– Megtehetnek velünk mindent, hiszen minket nem keres senki – folytatta. – Most aludni akarok, hagyj békén és légy csendben! Erőt kell gyűjtenem holnapra. Ma nem dolgoztam miattad, holnap több kuncsaftot küldenek fel hozzám. Ez a szokás. Ha nem bírom, megölnek – fejezte be az érzelemmentes hangon előadott monológját, és hátat fordított nekem.

„Van Daanné repedt bordájával ágyának esett. Egész nap siránkozik, egyre új kötetést kér és mindennel elégedetlen.”

Lázasan gondolkodtam. Mit tegyek? El kell menekülnöm innen mielőbb, sőt, ha tudok, azonnal. De hogyan? Nem kapok levegőt, talán mozogni sem tudok – siránkoztam magamban. Az étkezéskor az Hassan kezébe harapástól kiesett fogam helye lüktetett, az arcom feldagadt. Annyi bajom van, nem fog ez menni – kezdtem feladni a még meg sem kezdett menekülési kísérletemet, de egy óriási nyílallástól feltámadt bennem a harci kedv. Ha a kórházból kijöttem, megöltém a támadómat, kiszabadultam a csecsemővel a pincéből, eljutottam idáig, akkor ez is menni fog, csak időbe telik. Lassan, kapaszkodva küzdöttem fel magam ülő helyzetbe. Letettem a két lábamat, ami az éktelen fájdalom ellenére egészen könnyedén ment. Ekkor meghallottam, hogy nyílik az ajtó. Hanyatt vágtam magam, és bár patakozott a szememből a könny a kintől, mégis elértem, hogy mire a lámpás fénye rám vetült, mozdulatlanul, a hátamon fekvé találjon az éjszakai őrző. A fénypászma elidőzött rajtam pár másodpercig, majd a falon gellert kapva eltűnt a szobából. Ismét elkezdtem feltápáskodni. Az előbb begyakorolt mozdulatokkal nem is volt olyan rémségesen nehéz, bár sziszegtem a fájdalomtól. Ranja rámpisszegett.

Odavergődtem az ágyához, és összeszedve minden erőmet elmondtam, hogy mire készülök.

– Most megszököm. Jössz velem? – kérdeztem.

– Te nem vagy normális! – kiáltott rám, majd a szája elé kapta a kezét.

– Nézd, Ranja! Én csak azt mondom, hogy megyek, mert itt biztosan meghalok. Ha meg elindulok, lesz lehetőségem életben maradni. Jössz vagy nem?

– Persze, hogy nem! – válaszolt felháborodva a feltételezésen. – Te tényleg elszánt vagy – nézett meglepetten a szemembe.

– Jó. Nem értelek meg, de elfogadom a döntésedet. Akkor megtennéd, hogy amíg lehet, falazol nekem?

– Dehogyan falazol! És egyáltalán miből gondolod, hogy át tudsz mászni a kerítésen? Nagyon magas.

– Testneveléstanár is vagyok, a sebesüléseim ellenére jó a mozgáskészségem. Szóval, csöndben maradsz, amíg eltűnök?

– Hogy kérhetsz ilyesmire? Nem látod, hogy terrorizálnak minket? Minden kis apróságért a belünket tapossák ki. Csak nem gondolod, hogy miattad, akit nem is ismerek, vásárra viszem a bőrömet? Különbösen is! Holnapután a bazárban minden lány új ruhát kap, és akkor kimaradnék a jóból! – méltatlankodott, de mire a mondandója végére ért, elbizonytalanodott a hangja.

– Új ruhát. A bazárban. Oké – utánoztam Melanie-t. – Akkor maradj, de legalább anynyit tegyél meg értem, hogy nem szólsz, amíg átmászom a kerítésen.

– Hát, talán.

– Most megteszed vagy nem? Tudnom kell, mennyi előnyöm lesz! Nem akarsz büszke lenni magadra? Látom, nem. Akkor tudod, mit? – buzdultam fel ismét, hátha segítőmmé tehetem. – Legalább spórolj meg magadnak, hogy a veszteséglistádra még az önbecsülés is felkerüljön! Ha túléled ezt az egészet, és egyszer megszabadulsz innen, a rossz lelkiismereted fog a sírba vinni, hidd el!

Elindultam, és a tarisznyámat a vállamra vetve, kínkeserves lassúsággal, kifelé lógatva a lábamat, ráültem az ablakpárkányra. Ott óvatosan kifújtam magam és épp nekirugaszkodtam volna a mélységbe ugrásnak, amikor utolért Ranja hangja.

– Várj!

Hátrafordultam.

– Segíték – jelentette ki határozottan. Lerántotta az ágyáról a lepedőjét, és valami iszonyú dühvel szaggatta csíkokra, egyszer-egyszer a fogát is használva hozzá. Amikor kész volt,

összekötözte, és az addigra általam az ablakhoz vonszolt asztal lábához erősítette az egyik végét, a másikat a kezembe adta, és törökülésben ráült az asztalra.

– Menj! Sok sikert!

– Nem jössz?

– Nem. De igazad van. Ennyit meg kell tennem önmagamért. Hogy tudjak tükörbe nézni anélkül, hogy szembeköpném magamat.

– Hát, köszönöm, Ranja! Sok szerencsét kívánok neked a mielőbbi szabaduláshoz.

Ranja keserűen felnevetett.

– És szerinted mit tudnék én kezdeni a fene nagy szabadságommal? – kérdezte parázsló dühvel a hangjában. – Semmihez sem értek, nem fejeztem be a középiskolát, a családom meghalt, senkim nincs. Itt legalább ismernek, így-úgy elfogadnak, számon tartanak. Na, menj már! – mordult rám mérgesen, de a szemében könnycsepp csillogott. Rájöttem, hogy végiggondolhatta ő már ezt ezerszer, de mindig ugyanarra jutott, amit még önmaga előtt is szégyell, a megalkuvásra. Tudtam, hogy sietnem kéne, mert az idő most nem a barátom, mégis odasántikáltam hozzá, és amennyire a törött bordám engedte, erősen megöleltem, aztán ismét felmástrom az ablakpárkányra.

– Eridj már! Erősen tartalak majd – ígérte, én meg elkezdtem a leereszkedést a lepedőhágcsón. Tartottam attól, hogy esetleg elszakad a csomóknál, de úgy látszik, a lány dühe az anyagnak remek összetartó erőt kölcsönzött, ezért meglepően simán leértem a kertbe. Már csak az volt a feladat, hogy a négyméteresnek saccolt de valójában jó ötméteres falon átjussak úgy, hogy a kiszögelléseken és téglákon felmásszak, majd a tetejéről valahogy leugorjak. Sokáig vacakoltam felfelé, nem kaptam levegőt, a repesz a csipőmben minden lábemelelésnél tiltakozott a mozdulat ellen. Az elején rosszul helyezkedtem, ezért a foghíj miatt feldagadt arcom nekifeszült a falnak, így minden egyes lépésnél belesajdult az ínyembe a fájdalom. Hogy ne legyen elég a megpróbáltatásból, az alhasam is elkezdett görcsölni, pedig a menstruációmról már régen megfeledkeztem. Az egész testem azt sikította, nem, ne tovább, mégsem voltam képes a feladásra. Felküzdöttem magam a kerítés tetejére, ahol hosszú másodpercekig behunyt szemmel erőt gyűjtöttem, majd ugrottam. Hatalmas szerencsém volt, mert olyan helyen értem földet a hátamra pottyanva, ahol egy nagy kupac avar volt, így az adrenalin szinte azonnal továbbgördített és talpra rántott.

Amilyen gyorsan csak tudtam, elsántikáltam arrafelé, amerre a tengert sejtettem. Talán, ha kétszáz métert tehettem meg, máris feltűnt a kikötő. Gondolatban megveregettem a vállamat, amiért olvasmányaimból jól emlékeztem, hogy bordély egy kikötővárosban csak a víz közelében lehet. A szívem örült dobogása kezdett csitulni, picit lassítottam, amikor felhangzott mögöttem a feltételezésem szerint engem üldözők láb-dobogása és hangja.

– Kapjuk el a kis kurvát! – ismertem fel Hassan hangját.

– Nem lehet messze! Láttad, hogy sántított?

– A kis ribanc! Agyonverem, ha a kezeim közé kapom!

– Ha nem lenne még ilyen girhesen is gyönyörű a kék, ártatlan szemecskéivel, belefojtánám az emésztőgödörbe! – lihegték a nem messze tőlem elsuhanó sötét árnyak a sétányon. A szerencse ismét mellém állt egy kidőlt, elkorhadt, hengeres fatörzs képében, amibe beszuszakoltam magamat, és ott vártam az üldözőim eltűnését. Éjfél felé járhatott. Arra számítottam, hogy a férfiak haragjuk elmúltával feladják a keresésemet, inkább reggelre halasztják a további hajszát és visszamennek a házba. Talán nekem még előnyömrre is szolgálhat ez a késlekedés. A rövidesen ismét felém közelgő hangok hallatán rájöttem, hogy bejött a számításom. Hassan és az egyik beduin szolga visszafelé igyekezett a bordélyba.

– Reggel elkapjuk a бүdös ringyót! Azt is a számlájára írom, hogy az a rohadt, vörös дög belém harapott. A legjobb nadrágom szétszakadt, és vérzik a vádlim. Hogy lehet egy ilyen bengai állatot kiengedni az utcára, ahol rendes emberek mászkálnak? – szitkozódott Hassan. Miután minden elcsendesedett, vártam még egy jó negyedórát, majd előmerészkedtem a búvóhelyemről.

Latakia a Földközi-tenger partján fekvő, legnagyobb szíriai város. Kikötőjében hatalmas hajók, köztük több tengerjáró- és hadihajó sorakozott. A közeli bokrok menedékében óvatosan leültem, és elterveztem, hogy miután kicsit megpihenek, keresek egy hajót, amire valahogy feljutok és elbújok addig, amíg a nyílt vizekre ér, ahonnan már nem tud visszahozni és partra rakni. Bárhová, csak el innen! – ez lett az új, rövid távú tervem. A legjobb az lenne, ha egy Európa felé tartó hajót csípnék el, álmodoztam, de igazából bármilyen úti cél felé tartóval beérem, még ciprusival is, csak messze legyen Szíriától!

– Pssz, pssz! – hangzott fel mögöttem. Rémülten fordultam meg, és a belém rekedt levegő egy kiáltás formájában szabadult ki belőlem.

– Nem akarlak bántani, ne izgulj! Téged kerestek az előbb? – kérdezte a hang. Egy fiatal férfi guggolt az egyik fa mögött. Feltápáskodtam, miközben arra gondoltam, ha bántani akarna, már megtette volna, ezért bátorságot merítettem az iménti ígéretéből, és a szívemre szorított kézzel megkerültem a fát, de közben a kezem ügyébe helyeztem a törömet.

– Igen.

– Mit csinálsz itt? Honnan szöktél meg? – faggatott a nagyjából velem egyidős fiú. Öltözete alapján matrónak néztem, bár egyáltalán nem értek a tengerész egyenruhák rangjelzéseihez.

– Bujkállok. A bordélyból – feletem neki a kérdései sorrendjében. – De én nem vagyok olyan! – nyomtam meg az utolsó szót, hogy értse, én nem olyan nő vagyok, akik különben ott vannak. – Rakkából indultam a bombázás után, és itt, Latakiaiban elrabolnak, és most megszöktem. Európába igyekszem, Horvátországba. Tudsz segíteni, hogy feljussak egy hajóra? – terítettem ki a kártyáimat, mindent egy lapra feltéve. Úgy véltem, ha rosszat akarna, nekem úgysis végem, így miért ne próbálnék segítséget kérni inkább. Hátha.

– Hát, Európáig ugyan nem megyünk, és én arról az országról sem hallottam még, de Al-Hamidiyahig eljöhetsz velünk. Felcsempészek a hajóra – mondta, és kezét nyújtott. – Chafik vagyok – mutatkozott be. – Békeidőben boncmester az Aleppói Orvostudományi Egyetem patológiáján, most utolsó matróz a hajón. Én is Európába készülök – mesélte, és rám mosolygott. – Van pénzed? – kérdezte mohón.

– Attól függ, mire kell – vontam fel a szemöldökömet kihívóan, és erősen megmarkoltam a tarisznyámba épp csak visszajuttat törömet. Azt már az út elején eldöntöttem, hogy ölni is fogok, ha valaki ki akar rabolni. Nekem az a pénz, amit a bátyám és Melanie adott, a túlélésem záloga, hiszen azzal juthatok el a célhoz.

– Ha adsz kétszáz szír fontot, akkor felviszlek a hajóra.

– Nem – néztem a szemébe keményen. – Ha felviszel a hajóra, adok száz fontot. Ez az alku. Nincs több pénzem, de ennyit megér nekem a hajóút – hazudtam, hogy érezze, sokat áldoznék, de mindent mégsem.

– Rendben. Felcsempészlek, te meg adsz száz fontot. Az a hajó az, ott – mutatott egy meglehetősen nagy tengerjáróra. – Vaj van a kapitány fején, nem fognak kutakodni utánunk, mert a Banijasz városa mellett álló, a világ egyik legnagyobb kereszties lovagvárából származó leleteket csempésznek Libanonba, onnan meg Amerikába. A damaszkuszi citadella restaurálása közben is el-eltűntek leletek – mesélte kacscintva. – Azok is itt landoltak a hajófenékben – fecsegett tovább. – Na, gyere, most menjünk! Már elég részegek az őrszemek, mostanra talán el is bódult a sok piától a személyzet.

Ekkor neszezésre lettünk figyelmesek, ezért elhallgattunk, és fülelni kezdtünk. A sötétből a bordélyból ismerős, velem együtt a sötétzárkába zárt Reza bukkant elő. Nagyon meglepődtem, de rajta azt láttam, hogy cseppet sem csodálkozik azon, hogy ott talál.

– A nagy zűrzavarban utánad szöktem – mondta egyszerűen. – Bemutatsz az úrnak? – kérdezte úgy, mintha egy előkelő bálban lettünk volna.

– Chafik, ez itt Reza, Reza, ez itt Chafik – zártam rövidre a kérdést és már sürgettem volna az indulást, de közbejött valami. Ahogy a két fiatal kezét fogott, összesűrűsödött közöttük a levegő. A pillanat tört része alatt éreztem, hogy valami megváltozik, átalakul. Elmerültek egymás tekintetében, kezüket lassan húzták vissza a másik kezéből. Pici szúrást éreztem a szívem tájékán. Féltékeny lennék két idegenre? – Hé, hé! – csettintgettem idegesen az orruk előtt, mert a szabadulásomról volt szó, bár láttam, hogy ez a találkozás az ő életüket is örökre megváltoztatta. – Indulhatnánk már?

– Reza! – kezdte zavartan, fojtott hangon a fiatal férfi. – Velünk tartasz a hajóra? Látom, te is szökésben vagy. Felajánlhatom a szolgálataimat? – kérdezte ódivatú eleganciával Chafik a karját nyújtva, ami láthatóan nagy hatással volt az eddig örömlányként dolgozó Rezára.

– Igen, köszönöm, elfogadom – felelte, mintha nem is egy kuplerájból szökött lány, hanem minimum egy etikett tanfolyam végzős hallgatója lenne. Így tehát hármasan közleltünk meg a Bani Yas nevű hajó tatját, amire a férfi egy majom ügyességével mászott fel, minket lent hagyva a tengerbe nyúló mólón. Csak a motozását hallottuk az éjszakai csendben, de a feljutást segítő eszköz keresgélése nem tartott sokáig, mert rövidesen egy kötéllet-rát bocsátott le, aminek a vége a földtől jó másfél méterre volt. Tanácstalanul néztünk egymásra Rezával, de Chafik máris ereszkedett visszafelé, hogy felsegítsen minket. Reza füрге gyíkként kúszott fel a hágcsón, nekem viszont nehezebben ment a feljutás a csipőm és a tö-

rött bordám miatt, de végül én is szerencsésen felértem. A fedélzetről a férfi levezetett minket a hajó fenekére, egy kicsi, sötét kamrába. Ahogy számolgattam, nem sokáig fogunk ott maradni, a reggeli indulás után talán ha két óra lehet az út Al-Hamidiyahig. Lent a kajütben Chafik elém állt, és tartotta markát. Elfordultam, és a naplóból elővettem száz fontot.

– Kétszáz lesz – hunyorított a férfi Rezára. Látva megkövült arckifejezésemet, azonnal magyarázatot adott a kapzsiságára. – Az üzlet, az üzlet – tárta szét karjait. Le sem tagadhatta volna az arab kupecszellemet. Ránéztem Rezára, és arra jutottam, hogy rajtam a bátyám és Melanie pénze segít, tehát ennyit, főleg szír fontban, amire lassan nem lesz többet szükségem, megkockáztathatok feláldozni a jóindulat oltárán. A kezébe nyomtam a pénzt.

– Ennyi és nem több! – jelentettem ki határozottan.

– Rendben. Megegyeztünk – szólt sértett hangon. – Ha ételt vagy italt akartok, azért külön kell fizetni – tette hozzá, nem adva fel a próbálkozást.

– Nem akarunk, köszönjük!

– De igenis akarunk! – vágta rá Reza. – Én éhes vagyok – nyafogta. – Nem tudtam megenni a vacsorámat – rebegtette a szempilláját Chafikra, aki erre rám nézett. Erélyesen meg ráztam a fejemet, és óvatosan, kihúzott háttal leültem az egyik fapriccsra. Az egyik kezem folyamatosan a tarisznyámban lévő tőr markolatán volt. Reza még nyegegett egy sort, aztán leült és megbékélt a világgal, mert a férfi mellételepedett és megfogta a kezét, majd számomra érthetetlen sustorgásba kezdtek. Ahogy egy kicsit elengedtem magamat, rájöttem, hogy pisilni kell, de nagyon, és szívem szerint megnéztem volna már a betétemet is, mert nem akartam, hogy átvérezzek.

– Figyelj – törtem meg az idilli turbékolásukat –, megmutatnád, merre van a mosdó?

– Persze – állt fel. – Egy mosdólátogatás húsz font – közölte szenvtelenül. Gondolkodóba estem, mert csak egy-egy darab száz- és kétszáz fontos bankjegyem volt. Megér-e nekem mondjuk, részünkről két-két vécézés egy százast. Úgy döntöttem, igen, de eszembe jutott még valami.

– Oké – használtam Melanie kedvenc szavát, és elmondtam a férfinak, hogy kap száz fontot, de azért Reza is eljöhet vécére most, és mindketten a kikötés előtt még egyszer, plusz hoz nekünk fejenként egy-egy felbontatlan palack, félliteres ásványvizet. – És itt van vége a mi bizniszünknek. Oké? – ismételt meg nyomatékosan, de a hanglejtésemmel egyértelművé tettem, hogy nem várom a beleegyezését.

– Nem is vagy te olyan elveszett kis nebáncsvirág! Jól tudsz alkudni – nézett rám elismerően Chafik. Kezet nyújtottam, amit csodálkozva, de elfogadott. Megkapta a harmadik százfontosát, és kikísért a vécére, ahol még papír és kéztörölő is volt, sőt, egy tükör is. Ennek nem örültem különösebben, de önkínzásként bepillantottam. Ahogy vártam, szörnyen néztem ki, bár az arcom dagadása mintha lohadt volna kissé, és a foghíjam már nem is lüktetett annyira. Talán megúszom gyulladás nélkül, reménykedtem. Megmostam a kezemet, arcomat, nyakamat, hónaljamat, bevizeztem egy kéztörölőt és épp alulról mosakodtam, amikor Chafik rám nyitott. Azonnal a mosdó peremére tett tőr után kaptam, és a nyakának szegeztem.

– Ha nem takarodsz ki villámgyorsan, nem tudod elkölteni a tőlem kisarcolt pénzt, te disznó!

– Megyek már, megyek, csak engedj el! – hörögte, és a nyakát tapogatva, rémült arccal kihátrált a mosdóból. Tudtam, hogy ezután nem fog többé zaklatni, ennek ellenére reszkető kézzel kapkodtam magamra a ruháimat. ■ ■ ■

Sári Edina 1966-ban született Budapesten. A mai BGE elődjében marketingkommunikáció szakon tanult. 1997/98-ban a Magyar Író Akadémia színházi drámaíró tagozatán tanult, majd a Német–Magyar Képzőben kommunikáció szakra járt. Ezután a Színművészeti Egyetemen két féléves pályázatmenedzsment kurzust végzett el, 2018 őszén/telén pedig a CEU-n egy féléves társadalomtudományi kurzus hallgatója volt.